

(частина доходів) громадянина, що спрямовуються ним впродовж усього життя на власний розвиток через вкладення в освіту, здоров'я, відпочинок, фізичну культуру і спорт, дозволя та передаються у вигляді податків на суспільні потреби, а також можуть свідомо спрямовуватися на добродійну діяльність тощо. Загалом змістом соціального інвестування на рівні фізичної особи (громадянина) є: сукупність практичних дій громадянина щодо реалізації соціальних інвестицій; спосіб реалізації ним соціальної відповідальності, що відповідає соціально-психологічним якостям особистості, потребам реалізації цілей та самореалізації. У свою чергу способи реалізації громадянином своїх цілей визначаються внутрішніми і зовнішніми чинниками та наявністю відповідних фінансових коштів для їх досягнення.

Отже, забезпечення соціально-економічного розвитку в регіонах України потребує активізації інвестиційної діяльності на всіх рівнях, оскільки лише на її основі можна зменшити вплив кризових явищ та здійснити структурну перебудову національного господарства на основі інноваційної моделі розвитку економіки. Вирішення цієї актуальної проблеми потребує урахування регіональних особливостей, а також комплексу факторів, що обумовлюють розвиток інвестиційної діяльності.

Список літератури:

1. Герасименко, Г. В. Регіональні проблеми фінансування людського розвитку в Україні / Г. В. Герасименко // Механізм регулювання економіки. – 2010. – Т. 2, № 3 (48). – С. 123-127.

Алла УЖВА

Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ АПК ЯК СКЛАДНОЇ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ

Агропромисловий комплекс України - це цілісна народногосподарська система взаємопов'язаних між собою галузей, об'єднаних у єдине ціле з метою виробництва продовольства та сільськогосподарської сировини для переробних галузей промисловості.

Цілями державного регулювання діяльності АПК є забезпечення населення продуктами харчування, а переробних галузей промисловості і сировиною; збільшення експортних можливостей галузей АПК; розв'язання соціальних, культурно-побутових проблем, що мають місце в АПК в умовах становлення ринкових відносин і багатокладності економіки.

Сутність державного регулювання АПК в умовах становлення ринкових відносин полягає в аграрній політиці держави, яка виявляється у:

- проведенні земельної реформи;
- сприянні розвиткові різних форм власності на землю;
- лібералізації управління у сільському господарстві, сприянні розвиткові конкуренції, поступовій відмові від державних замовлень (контрактів), розробці й реалізації цільових програм розвитку виробничої і соціальної інфраструктури, фінансовій підтримці галузей АПК [1, с. 152].

Сільськогосподарське виробництво в Україні розміщене в основному в зонах ризикованого землеробства. Воно пов'язано з певною часткою ризику й потребує відносно вищих витрат. Крім того, природні умови України в цілому менш сприятливі, ніж умови європейських країн, США, Канади, Австралії. Сезонність виробництва, залежність від природних умов, надзвичайна статичність, низька віддача капіталовкладень, відсталість виробничої бази сільськогосподарського виробництва ставлять його в нерівне становище з іншими секторами економіки. Це об'єктивно вимагає підтримки галузі. Подолання кризової ситуації в сільськогосподарському виробництві, яке сьогодні спостерігається в Україні, неможливе без державної підтримки аграрного сектора економіки.

Держава в особі відповідних органів управління виконує такі функції з регулювання розвитку АПК:

- визначає пріоритетні напрями розвитку АПК та пріоритетні напрями спрямування інвестицій на його розвиток;
- регулює земельні відносини;
- здійснює заходи щодо стабілізації продовольчого постачання; здійснює підтримку пріоритетних галузей і сфер АПК через пряме бюджетне фінансування, механізм дотацій, цільове субсидювання;
- сприяю здійсненню процесів роздержавлення, приватизації та розвитку нових форм господарювання;
- встановлює механізм формування державних замовлень та контрактів на поставку до державних ресурсів сільськогосподарської продукції та сировини;
- здійснює індикативне планування розвитку АПК;
- регулює ціни на деякі види продовольства;
- визначає рівень орієнтовних закупівельних стартових цін і механізмів їх індексації відповідно до інфляційних процесів [2, с. 85].

Економіка сільського господарства повинна розвиватись шляхом створення однакових умов для функціонування різних організаційних форм господарювання на основі забезпечення можливостей для вільного підприємництва, економічної свободи, повної реалізації економічних інтересів та виконання регулювальної функції держави. В основі такого розвитку

повинно лежати розуміння і усвідомлення реальності існування лише двох форм власності – державної і приватної, оскільки поняття власності передбачає наявність конкретного суб'єкта – власника. Тому існує об'єктивна необхідність приведення організаційно-правових форм господарювання по кожному регіону у відповідність до реальних форм власності.

Розвиток аграрного сектору економіки повинен відбуватись з врахуванням об'єктивної необхідності концентрації виробництва на основі спільного використання земельних і майнових комплексів та органічного розвитку економічної, соціальної та екологічної сфери у сільських територіях.

Отже, ефективне державне регулювання агропромислового комплексу передбачає якісне інформаційне та інвестиційне забезпечення; впровадження пріоритетних інноваційних програм; розвиток основних елементів ринкової інфраструктури; надання дотацій, пільгових кредитів сільськогосподарським товаровиробникам, використання переваг кооперації та інтеграції.

Список літератури:

1. Шпикуляк О. Г. Інституціональне забезпечення розвитку та регулювання аграрного ринку: аналітична оцінка / О. Г. Шпикуляк // Економіка АПК. – 2010. – № 4. – С. 150–157.
2. Василенка Н.І. Диверсифікація виробничої діяльності сільського населення Львівської області / Н.І. Василенка // Економіка АПК. – 2010. – № 3. – С. 84–90.

Ярослав ФЕДЕНЧУК

Тернопільський національний економічний університет

РЕФОРМУВАННЯ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МІСТА З УРАХУВАННЯМ АНТИКРИЗОВОГО ЧИННИКА

Жоден інститут влади в Україні не став об'єктом такого широкого багаторічного обговорення на всіх рівнях управління як місцеве самоврядування, результати якого однак не були практично втілені. Ні в кого не викликає сумніву необхідність реформування існуючої моделі управління територіальним розвитком в контексті децентралізації та зміцнення місцевого самоврядування.

В Україні, починаючи з 1999 року, напрацьовані певні механізми формування нової моделі територіального управління, адекватної сучасним політичним, економічним та